

Arrest

nr. 216 124 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 maart 2017 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 12 juni 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 21 juni 2018 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan bewijs van de identiteit conform de wettelijk bepalingen. Verzoeker dient een schorsings- en annulatieberoep in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep wordt door de Raad op 11 januari 2019 verworpen bij arrest met nummer 214 989.

Op 21 juni 2018 wordt tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 4 oktober 2018 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 16 oktober 2018 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoeker dient een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 227 744. Op dezelfde dag wordt opnieuw een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Het schorsings- en annulatieberoep ingediend tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 227 740. Op 17 januari 2019 worden beide beslissingen van 16 oktober 2018 ingetrokken.

De bestreden beslissing betreft voormelde beslissing van 21 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 10 augustus 2018.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt.

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: T., S.

Geboortedatum: (...) 1988

Geboorteplaats: Sukhumi

Nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december -1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 03.08.2017, hem ter kennis gegeven op 08.08.2017 en uitstel toegekend tot 14.12.2017.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL

EERSTE ONDERDEEL

1. De medische situatie van de heer T. S. is bijzonder ernstig, zoals eerder reeds aangehaald in het feitenrelaas.

Door verzoeker werd hierom een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ter staving bij deze aanvraag werd een standaard medisch attest (stuk 5), opgesteld door Dr. A. S., toegevoegd. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 23 maart 2018 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van de heer T. S.

Naast dit standaard medisch attest worden er door verzoekster nog verschillende bijlagen gevoegd, zijnde medisch attest van dr. A. S. van 17 november 2017 (stuk 6), het verslag van de dienst neurologie van 12 juli 2017 (stuk 7), het medisch verslag van dr. DPL van de dienst endocrinologie van ZNA Stuivenberg van 12 december 2017 (stuk 8) en het medisch verslag van dr. SB van de dienst hepatologie van 5 december 2017 (stuk 9).

Er is, enerzijds, sprake van infantiele spastische cerebrale paralyse met heel zware mentale retardatie, bilaterale doofheid, bilateraal bijna blindheid, epilepsie en, anderzijds, chronische hepatitis B (zie stuk 5: het medisch attest van dr. A. S. van 17 november 2017).

Door de zeer zware handicap van de heer T. S., heeft hij zeer specifieke noden. Er dient een specialistisch kader voor hem te worden voorzien, om hem zowel op mentaal als fysiek vlak de noodzakelijke ondersteuning te bieden. Enkel met een multidisciplinaire aanpak (zowel psychisch, sociaal en maatschappelijk) kan de toestand van verzoeker worden gecontroleerd.

Naast deze aanpak, dient er dagopvang te worden voorzien voor verzoeker waarbij aandacht wordt besteed aan zijn specifieke situatie (dewelke specifieke noden met zich meebrengt). Het gaat immers om een zeer zwaar gehandicapte (zowel mentale als fysieke) man.

De noodzaak aan een zeer wijde en gespecialiseerde aanpak is vermeld in de bijgevoegde medische attesten. Als dit goed wordt opgevolgd, kan zijn toestand worden gestabiliseerd, zoals vermeld onder punt E van het standaard medisch getuigschrift (stuk 5). Dit vereist aldus, om de stabilisatie te bewerkstelligen, dat zowel de multidisciplinaire aanpak als de dagopvang worden voorzien (zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift).

Hij krijgt hiervoor de steun van T. L., die een grote steun voor verzoeker uitmaakt. Zij zorgt mede voor de noodzakelijke medicatie en behandeling van verzoeker.

Zeer specifiek, dient er op te worden gewezen dat de toestand van de heer T. S., dewelke reeds ernstig was, nog is verslechterd doorheen 2017.

Zoals blijkt uit punt A van het standaard medisch getuigschrift (stuk 5) is er sprake van hepatitis B en een verhoogde TSH. Hij wijst tevens op de actuele behandeling die hij moet ondergaan (zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift; stuk 5).

Omwille van het voorgaande, zijn ook de gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet meer uitgebreid. Onder punt D van het standaard medisch getuigschrift worden drie (ernstige) gevolgen opgesomd, in overeenstemming met de drie aangehaalde punten onder punt A van het standaard medisch getuigschrift (stuk 5).

Op 21.06.2018 wordt de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet afgewezen als onontvankelijk. Er wordt geen inhoudelijk onderzoek uitgevoerd naar de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 21.06.2018 verkreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, de bestreden beslissing. In dit bevel blijkt dat op geen enkele manier werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij tekortschiet in het voorziene individueel onderzoek op basis van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM.

De vermelding in de bestreden beslissing geeft op geen enkele wijze weer dat de medische situatie van verzoeker in overweging werd genomen, laat staan waarom de medische situatie van verzoeker niet zou zijn weerhouden als een relevant element bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Minstens blijkt dat hiertoe elke motivering ontbreekt in de bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft er nochtans alle belang bij om te weten welke motieven aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien de bevoegde overheid in deze kiest voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing waarbij de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014,190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in de motieven van de bestreden beslissing.

Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Deze bepalingen worden geschonden door de verwerende partij.

TWEEDE ONDERDEEL

2. Ondanks de bovenvermelde medische situatie van verzoeker, zou hij door de bestreden beslissing gedwongen kunnen verwijderd worden naar Georgië in strijd met artikel 3 EVRM.

De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Georgië ontbreekt bovendien, waardoor verzoeker een situatie zou terechtkomen die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Verzoekers wijzen hiervoor naar de algemeen gekende situatie in Georgië. Meer algemeen, kan verwezen worden naar het ontbreken van beschikbare en toegankelijke zorg voor mensen die te kampen hebben met de aandoening(en) van de heer T.. Verzoeker verwijst tevens naar zijn stuk 8 dat werd gevoegd bij de aanvraag tot medische regularisatie, een studie van het "Curatio International Foundation". Hieruit blijkt het gebrek aan middelen die worden voorzien voor het aanpakken van mentale problemen in Georgië. Er is een tekort aan middelen, terwijl verzoeker net bijzonder veel zorgen nodig heeft.

Door de zeer zware handicap van de heer T. S., dewelke hierboven werd omschreven, heeft hij zeer specifieke noden. Er dient een specialistisch kader voor hem te worden voorzien, om hem zowel op mentaal als fysiek vlak de noodzakelijke ondersteuning te bieden. Enkel met een multidisciplinaire

aanpak (zowel psychisch, sociaal, maatschappelijk) kan de toestand van verzoeker worden gecontroleerd.

Verzoeker dient bovendien op levenslange basis een medicamenteuze behandeling te ondergaan, zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift dat werd gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet (stuk 1). Op een drie- of zesmaandelijke basis dient een controle te kunnen gebeuren van de leverwaarden en dient er een controle door een neuroloog te kunnen gebeuren. Naast deze aanpak, dient er dagopvang te worden voorzien voor verzoeker waarbij aandacht wordt besteed aan zijn specifieke situatie (dewelke specifieke noden met zich meebrengt). Het gaat immers om een zwaar gehandicapte (zowel mentaal als fysiek) man.

De noodzaak aan een zeer wijde en gespecialiseerde aanpak is vermeld in de medische attesten die gevoegd werden bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Als al deze noden goed wordt opgevolgd, kan zijn toestand worden gestabiliseerd, zoals vermeld onder punt E van het standaard medisch getuigschrift (stuk 1).

Dit vereist aldus, om de stabilisatie te bewerkstellingen, dat zowel de multidisciplinaire aanpak, de medicatie, controle als de dagopvang worden voorzien (zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift).

Deze noden dienen levenslang te worden te worden gegarandeerd.

Dokter A. S. concludeert daarom dat verzoeker dient opgevolgd te worden in een westers land om een enigszins humaan bestaan te leiden (stuk 2).

In zoverre de heer T. in Georgië zich kan beroepen op een beschikbare gezondheidszorg, quod certe non, wijst zij erop dat de toegankelijkheid hiervan niet is gewaarborgd. De kost voor de levenslange opvolging en behandeling is erg hoog (zie de vermelde medicatie en zorgen die hij nodig heeft). Bovendien zal, door de aandoening die hierboven werd beschreven, het voor verzoeker onmogelijk zijn om een arbeidsinkomen te verwerven. Er kan dus niet van worden uitgegaan dat hij in staat zal zijn voor zichzelf in te kunnen staan.

De moeder van verzoeker, T. L., is geboren op (...) 1961. Zij is thans meer dan 57 jaar, waardoor haar mogelijkheden tot het verwerven van een arbeidsinkomen (zeer) beperkt zijn. Zij zorgt bovendien voor haar zwaar gehandicapt kind, hetgeen ook van haar veel tijd en energie vergt.

Met bovenvermelde elementen werd geen rekening gehouden door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting, in samenhang gelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Deze bepalingen worden geschonden door de verwerende partij."

2.2 In de nota met opmerkingen, repliceert verweerder als volgt:

"In een enig middel wordt de schending aangehaald van artikel 3 EVRM, van artikel 74/13 Vw., van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat er geen inhoudelijk onderzoek werd gevoerd naar zijn medische problematiek en dat er op geen enkele manier rekening wordt gehouden met zijn gezondheidstoestand. De vereiste medische zorgen zouden niet toegankelijk noch beschikbaar zijn in Georgië.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in het administratief dossier wel degelijk een synthesenota in toepassing van artikel 74/13 Vw. figureert en waarin tevens rekening werd gehouden met de door verzoeker voorgelegde medische attesten.

Inderdaad wordt in het desbetreffend synthesesdocument dd. 20.06.2018 vermeld wat volgt:

Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13): 1. Gezins- en familielevens: De beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. 2. Hoger belang van het kind: Betrokkenen tonen niet aan dat zij minderjarige kinderen hebben in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de

minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. 3. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong.

Waar verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met de medische problematiek van verzoeker, dient dan ook vastgesteld te worden dat daar juist wel rekening meer werd gehouden, maar dat niet blijkt dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

Verzoeker is het niet eens met die vaststelling en meent dat de noodzakelijke zorgen niet beschikbaar en niet toegankelijk zijn in het land van herkomst en dat hij met andere woorden recht zou hebben op een verblijfsrecht in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij benadrukt dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt en dat, bovendien, indien verzoeker van mening is dat zijn medische situatie voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het hem uiteraard vrijstaat om (op ontvankelijke wijze) een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Er moet vastgesteld worden dat verzoeker geen ontvankelijke aanvraag ex. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, zodat hij in het kader van onderhavige procedure bezwaarlijk op ernstige wijze kan aanvoeren dat het bevel om het grondgebied te verlaten onrechtmatig is, omdat hij zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter Vw.. Het staat de verzoekende partijen tevens vrij om ten allen tijde bij gemotiveerd verzoek een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen conform artikel 74/14 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, die eveneens geschonden worden geacht.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit is een bepaling die een specifieke zorgvuldigheidsplicht bevat die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

Verder merkt de Raad, zoals verzoeker terecht aangeeft, op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Verzoeker zet onder verwijzing naar onder meer het standaard medisch getuigschrift van dokter A.S. uiteen dat hij lijdt aan infantiele spastische paralyse met heel zware mentale retardatie, bilaterale doofheid, *“bilateraal bijna blindheid”*, epilepsie en chronische hepatitis B. Hij heeft hierdoor nood aan een multidisciplinaire aanpak, zowel op psychisch, sociaal als maatschappelijk vlak en aan dagopvang teneinde zijn toestand te stabiliseren. Zijn toestand zou nog zijn verslechterd doorheen 2017, aldus verzoeker.

Verzoeker meent dat verweerder tekortschiet in het voorziene individueel onderzoek met toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel. Uit de bestreden beslissing blijkt, zo betoogt hij verder, op geen enkele wijze dat de medische situatie in overweging werd genomen, laat staan waarom de medische situatie niet zou zijn weerhouden als een relevant element bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Bovendien ontbreekt de beschikbare en toegankelijke zorg voor mensen die te kampen hebben met de aandoeningen van verzoeker, waarbij hij verwijst naar een studie *“Curatio International Foundation”*. Verderop in het verzoekschrift betoogt verzoeker dat er tevens financiële obstakels zijn inzake de toegankelijkheid.

In zijn nota merkt verweerder op dat er weldegelijk, voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, een onderzoek werd gevoerd naar de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waaronder de gezondheidstoestand. Verweerder verwijst meer bepaald naar het synthesesdocument van 20 juni 2018 waarin wordt gesteld:

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

(...)

3. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land oorsprong.”

Verweerder concludeert dat er dient vastgesteld te worden dat er juist wel rekening werd gehouden met de medische problematiek, maar dat niet blijkt dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

Verzoeker kan echter worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder, in het kader van het bestreden bevel, heden tekort schiet in het voorziene onderzoek met toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er dient te worden gewezen op de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar anderzijds ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland.

De aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 12 juni 2018 wordt op 21 juni 2018 onontvankelijk verklaard om documentaire redenen. Er werd derhalve geen inhoudelijke beoordeling doorgevoerd. Wat betreft de aanvraag ingediend op 4 oktober 2018 om medische redenen, dient te worden vastgesteld dat de beslissing hierover, meer bepaald de beslissing van 16 oktober 2018, werd ingetrokken op 17 januari 2019.

De vaststelling van verweerder *“Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land oorsprong.”*, volstaat niet in het licht van het arrest Paposhvili

waaruit blijkt dat een onderzoek ook inzake de toegang tot een adequate behandeling in het land van herkomst moet worden verricht wanneer er ernstige aanwijzingen zijn van een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling.

Verzoeker toont, met het bijgevoegd medisch attest van 23 maart 2018 waarin de behandelende arts onder meer attesteert welke medicamenteuze behandeling de heer S. T. levenslang dient te ondergaan, dat er levenslang op drie- of zesmaandelijks basis een controle van de leverwaarden en een controle door een neuroloog dient te gebeuren, en dat er “*specialistische*” omkadering, dagopvang voor de specifieke noden voor zwaar gehandicapten en een multidisciplinaire aanpak nodig zijn, aan dat een onderzoek beperkt tot de mogelijkheid “*voor een terugkeer naar het land van oorsprong*”, niet volstaat. Het komt, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aan verweerder toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een beslissing, als een bevel om het grondgebied te verlaten, te treffen.

In de mate dat verweerder van mening is dat hij enkel gehouden is een onderzoek conform artikel 3 van het EVRM door te voeren bij een gedwongen verwijdering, kan hij niet worden gevolgd, nu de verplichting een onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van genoemde bepaling reeds ontstaat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 29 mei 2018, nr. 241.625 en RvS 28 september 2017, nr. 239.259).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN